

HUZURLARINIZDA

1/ AĞUSTOS 2022

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU
tahtafikiredebiyat.net

ŞEVVAL MELDA BOZ

Hayat 'Hey! Burdayım.' der gibi devam ettiriyor yoluna. Sen anılarda yaşamaya başlıyorsun ve farkına varıyorsun: Bir insan bir insanı hiç mi kırmaz? Bir insan bir insanı hiç mi kötü hatırlamaz? Yemin ederim hatırlamıyorum!

UĞUR ATAŞ

Bir Sen yeşerince inecek pankartlar
Gör bak susacak şakşaklar
Kokun bir türküyü kuşanıp gelecek
Zor bir rüzgarı bekliyor saçlarım
Gücendirme!

BAYRAM ALKAN

Ben tek yemedim. Erkan ile Büşra da yedi. Fikir de onlardan çıktı. Erkan gitti aradı buldu. Büşra da soydu. (Mülayim bir tavırla) Ben de azıcık tadına baktım.

MUHAMMET EMİN SAĞIR

Ne garip his, içinde bir başkası var, doğru
Ne hayaldir bu, ne sanrıdır, ne hezeyandır
Gerçeği gördü adam, işte gerçek o andır...

SAYININ YAZARLARI:

Şevval Melda Boz- Uğur Ataş- İğde Cihan- Sevda Yeşilfidan- Betül Aslantalay - Yekta Kupik - Uğur Ataş- Emine Gedikli- Hatice Kübra Kümet- Bayram Alkan- Muhammet Emin Sağır

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE:

Genel Yayın Yönetmeni: Uğur ATAŞ

Yazı İşleri Müdürü: Kübra ATAŞ

Öykü-Kurmaca Editörü: Bayram ALKAN

Şiir Editörü: Muhammet Emin SAĞIR

Düşünce Yazıları Editörü: Şevval Melda BOZ

Son Okuma: Halime KOÇ

Sayı: 1

Dönem: Ağustos 2022

İletişim: iletisimtahta@gmail.com

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

SAYI: 1 / AĞUSTOS 2022 DÖNEMİ ESERLERİ

1. Bir Çınarın Saye'sinde Mutluluk, Şevval Melda BOZ.....	1
2. Düş(me)mek mi?, Uğur ATAŞ.....	2
3. Çocukluğa Sığınmak, İğde CİHAN.....	3
4. Şimdilerde Bir Sigarayı Andıran Yüreğime, Sevda YEŞİLFİDAN.....	5
5. Küskün Gece, Betül ASLANTALAY.....	5
6. Delilik, Yekta KUPİK.....	6
7. İğde Makamına, Uğur ATAŞ.....	7
8. Ressam, Emine GEDİKLİ.....	8
9. Kanatsız Sevgi, Hatice Kübra KÜMET.....	9
10. Benim portakalımı kim yedi?, Bayram ALKAN.....	10
11. Yabancı, Muhammet Emin SAĞIR.....	16

BİR ÇINARIN SAYE’SİNDE MUTLULUK

Şevval Melda BOZ

Herkesin hayatında yanında kendini çok şanslı hissettiği, iyi ki dediği, bahsi geçince gururlandığı bir kişi olmuştur. Umarım olmuştur. Bu şanslı yaşamış biri olarak söyleyebilirim ki herkes bu duyguyu tatmalı.

Ama..

Hayat alıyor, sevdiğin insanı vakti gelince senden ayırıyor. Sen öylece bakakalıyorsun. “Sanki dünyada ölüm yokmuş da ilk defa o gün yeryüzüne inmiş, onu almış ve gitmiş” gibi bakakalıyorsun. Yaşadığınız her şey o an bir anı oluyor. Evdeki dondurmaları yemeyen az şımarık o küçük çocuğa para verip hadi git istediğin dondurmayı al deyişi anı oluyor. Elin çocuğuyla bir daha kavga ettiğinizi görmeyecem diyen muzip bakışı, parmak sallayışı anı oluyor. Halının üstündeki en küçük kırıntının bile gözüne çarpıp eliyle toplayışı anı oluyor. Bizi çocukken üç kere, büyüdükten sonra dört kere öpüşü anı oluyor. Banyodan her çıktığımızda şahadet kelimesini getirip kaşlarımızı düzeltişi anı oluyor. Kafamızı kaldırıp baktığımızda balkonda karşılaştığımız sima anı oluyor. Evlat cevizin kabuğuysa torun cevizin içidir deyişi anı oluyor. Yaptığımız onca yaramazlığa mahalledekilerin katlanması, hele de Seyit dayının Kur’an-ı Kerim okumasını sabote etmemize ses çıkarmaması anı oluyor. Anılarım sayesinde güzel oluyor. Kendimi güçlü hissedişim annem sayesinde, annem onun sayesinde.. Gururluyum saye’sinde olduğum için. Mutluyum onun yıllarına denk geldiğim için. Asilliğin hayat bulmuş hali, hayatımdaki en değerli kadınları yetiştiren, soyağacımın en güzel insanı.. Varlığı hala burda, daim olsun şu ana kadar hiç yok olmadığı gibi.

Sonra..

Hayat ‘Hey! Burdayım.’ der gibi devam ettiriyor yoluna. Sen anılarda yaşamaya başlıyorsun ve farkına varıyorsun: Bir insan bir insanı hiç mi kırmaz? Bir insan bir insanı hiç mi kötü hatırlamaz? Yemin ederim hatırlamıyorum!

DÜŞ(ME)MEK Mİ?

Uğur ATAŞ

Uçurumlarımız... Bazen kaçmak istenilen; aynı zamanda kavuşulmak istenilen ve arzulanandır. Bu bir şehir, bir beden, bir düşünce olabilir. Bazen de yaşamın kendisi olabilir. Kierkegard bir analizinde, yükseklikten korkan kişinin içinin derinliklerinde yüksekten atlama arzusunun yattığını ifade eder. Yaşayış bazen bu analizi haklı çıkarmaktadır. Yaşamda herkesin uçurumları vardır. Örneğin bir sevgi, bir bağlılık, bir aidiyet insana artık mutluluk yerine acı vermeye başlamışsa bu kişinin uçurumu haline gelmiştir. Bu uçurumun kaçması gerektiği şey olduğunu çok iyi bilir insan. Fakat atlama arzusundan da kedisini alamaz. Kaçsa bile içinde bir atlama arzusuyla kaçıp gider o uçurumdan. Uğrunda yıllarını harcadığı bir davaya artık kendini ait hissetmeyen bir dava adamının durumu da böyledir. O yolun onun yolu olmadığını, o düşüncenin onun düşüncesi olmadığını, o kavganın onun kavgasını olmadığını bilir. Fakat içinde hep bir davasının haklılığı, doğruluğu, kazanmışlığın hayali yatar. Yıllarca haklı, doğru, kazanmış olmak ümidiyle kendini bağlamıştır çünkü. Hep bir savunma eğilimi yatar içinin derinliklerinde. Fakat davasının savunulacak yanı kalmadığını anlamış olması, o davayı onun uçurumu yapmıştır artık. Ya atlayacak ya kaçacaktır. Çünkü davalar öyle uçurumlardır ki, tutarlı olmak için doğruluktan ödün verilecek hale gelir günün birinde. Aslolan doğru olmak değil aslolan çelişkiye düşmemek olur. Bunu gören insanın kendi seçimidir artık atlamak ya da kaçmak... Deforme olmuş dava, sevgi, yol insanın uçurumudur. Kaçması gerektiğini bilir. Fakat deli gibi atlamak da ister. Kimisi kaçar. Deli gibi atlamak isterken... Kimisi de atlar, kaçması gerektiğini bile bile...

ÇOCUKLUĞA SIĞINMAK

İğde Cihan

Bir öykü diyeceğim size, masal zannetmeyin masal değildir. Anlatacaklarımı bilen bilir, bilmeyen kapatsın gözlerini, uzun bir yola gideceğiz, geçmişe. Bugünün penceresinden geçmişi izleyeceğiz. Kapatın gözlerinizi ve hayal edin, önden ben gideyim arkadan siz gelin. Yıllar yıllar sonra çıkmışım yola, yönümü geçmişe dönmüşüm. Az gidiyorum, uz gidiyorum, sonunda evime varıyorum, çocukluğumu yaşadığım ilk evime. İnsanların nasıl bırakıp da geliyorsun dediği memleketime. Bir bakmışım annem, babam, kardeşlerim... ben de oradayım. Herşey geçmiş yıllardaki gibi. Ah o yıllar, dört mevsimi yaşadığımız. Bir taraftan bahçeler alabildiğine mor. Menekşeleri topluyoruz, enfes kokulu iğdeyi. Arkamı dönüyorum, annem olgunlaşan meyve sebzelerden getirmiş. Babam sırtında ekin desteleriyle görünüyor uzaktan. Birşeyler söylüyor, hayvanları otlatmaya götürmeliymişiz. Birer tane sahiplendiğimiz kuzularla geçiyoruz önümden. Evin arkasına çıktığımda sonbaharı görüyorum. Bildiğiniz tüm renkler, yeşil, sarı, turuncu, kırmızı, kahverengi... Hayvanlar yine yanımızda. Annem ateş yakmış, kuru ot-çöpü, yaprakları yakıyoruz. Sarı-yeşil renkli yoğun bir duman yükseliyor. Sırayla dumanın içinden geçiyoruz. Duman kokusunu içime çekiyorum. Duman kokusuyla birlikte mutluluk siniyor üzerime. Yaprakları savurarak esen rüzgar geçiyor yanımdan. Babamın sesiyle bir türkü fısıldıyor, “Al fadimem bal fadimem, yanakları gül fadimem...” Üşümüşüm, ellerimi annemin koynuna sokuyorum. Dökülen yaprakların hışırtısı duyuluyor. Bir yaprağı kavağın başından yere düşene kadar takip ediyorum. Yere indiğinde ise karları görüyorum, dizimi geçmiş, ortasında kalmışım. Herkes içeri girmiş, pencereden yağın kara bakıyor. Ablam odun almak için dışarı çıkıyor, ben de onunla birlikte geri içeri giriyorum. Dar, karanlık ama sıcacık odamız. Sobanın gürültüsü bu hissi daha da kuvvetlendiriyor. Annem yemek yapıyor, fırında patatesler pişiyor. “Ala püsük-kara püsük” olup güreşiyoruz, patates için yarışıyoruz. Palamuttan koyunları otlatıyoruz, çöp anne minder evde yemek hazırlıyor...

Camdan baktığımda yine sonbaharı görüyorum. Bir kamyon var evin önünde. Biraz sonra bütün kardeşlerim kamyonla gidiyor. Onlar okula gidiyorlar, annem ve ben kalıyoruz. Bütün kış annem ve ben, annem artık herşeyim. Oyunları beraber oynuyoruz, hayvanları beraber otlatıyoruz, ateşler yakıyoruz yine, ahıra salıncak kuruyoruz.... Annemi hep bu haliyle görmek istiyorum. Zaman daha fazla geçmesin. Hastalık, yaşlılık gelmeden, ölüm düşüncesi aklın bir kenarına yerleşmeden, ayrılıktan önce. Koynuna sokulup yattığım, saçlarımı tarattırdığım annem. Ak düşmüş saçlarını taramak istemiyorum. Ak düşmesin saçlarına, ikimizin saçını da annem tarasın. O her yere yetişir, her işe gücü yeter, koştursun istiyorum eskisi gibi. Yolun yarısına gelince yorulmasın, beni sırtında taşısın, kolumdan tutup suyu geçirsin, çantaya koyup dedemgile götürsün...

Babamı görüyorum, at sırtında camiden gelmiş. Ne kadar da yakışıklı. Beni ata bindirip gezdiriyor. Çıglıklar atıyorum atın sırtında, ne kadar da yüksek olduğunu farkediyorum. Babam ağaçtan “vıttık” yapıyor, onu öttürüyorum yanında. Soğan ekıyoruz tarlaya, beyaz soğanları seçmişim, onları sattırıp ayakkabı alacağım kendime. Babam soğan ekerken ayaklarını değiştirmek istiyor benimle, ufacık ayaklarım daha az soğan ezmiş. Dut toplarken ellerini değiştirmek istiyor, dutlar dökülüyor babamın büyük ellerinden. Değiştirebilseydim toprağı avuçladığın yaralı, kaşıntılı ellerini. Değiştirebilseydim kırık tırnaklarını, ben kaşıyıp kanatırdım sabaha kadar. O yaralı elleriyle kucağına alıyor beni, karda kışta sırtında taşıyor.

Okullar tatil olunca kardeşlerim geliyor, bir sürü oyuncak getirmişler. Eski evin deposunda bütün öğlen oynuyoruz. İkindiye doğru birimiz çıkıp “taraklığa” bakıyor, hayvanları otlatma vakti gelmiş mi? Vakit gelmişse hayvanları götürüyoruz sadece bizim olduğumuz bahçelere, ormana. Doyasıya bağırıyoruz, en yakın komşumuz bile duymazken sesimizi, bizim karşı kaya yankısıyla cevap veriyor. Taraklığın altındaki mağaraya giriyoruz, kayanın kalbine. Arı damında eski kovanlarla oynuyoruz. Kayanın başından bütün çevreyi görebiliyoruz. Güneş dağların ardına aşarken geriye kızıl, mor sırtlar kalıyor. Bir korna sesi duyuyoruz, Hidayet Amcanın kamyonu. Kamyonla babam geliyor, pazardan bize neler getirmiş? Kamyonun üzerindeki çizimleri hayran hayran izliyoruz, kasasına çıkıyoruz. Ve evimizin o dik yokuşlu toprak yolu karşımda duruyor. Gitmek buraların kaçınılmaz sonudur. Giderken anıları yanında götürürsün ve geçmiş hep özlemle anarsın. Geçmiş günler hep güzel gelir insana, yokluğun, çilenin acısı unutulur. Belki de en önemlisi geçmişte ailenlesindir. Sen büyürsün, yollar ayrılır, araya mesafeler girer... çocukluğun tadı damaktan hiç gitmez. Ne zaman ki hayat seni yorar, bunaltırsa geçmişe döner bir nefes alırsın çocukluk yıllarından. Bir amaç, bir motivasyon bulursun geçmişten kendine. Masalsı dünyalardan güç alarak gerçek hayatına devam edersin.

ŞİMDİLERDE BİR SİGARAYI ANDIRAN YÜREĞİME

Sevda YEŞİLFİDAN

her iç çekişle
her iç çekişte
biraz daha inirim derinlere
derinlerin içlerinde
derinlerin hiçbirinde
aranmak istemeyen benimle
bulunmak isteyen senle birlikte
daldıkça derinlere
yüreğimin seninle bir bütün olduğunu
ince ince işlendiğini iliklerime
ve seni ne kadar sevdiğimi anlıyorum
tüm bunları
şehrin en uçlarında
dudağının kenarından
öperken anlıyorum
henüz öpmemiş
olsam da öptüm varsayıyorum
ve ben sevda

KÜSKÜN GECE

Betül ASLANTALAY

Ey kör karanlığım aydınlık izler bırakan
Sen ki yürüyen bir kandilsin
Mahrum etme beni yeter
Gel, bu gönül seni ganimet bilsin

Hasretin tüm semayı sardı
Diliyor küskün gece, yıldızlar eskisi gibi parlasın
Kabuk bağlamıyor, dayanılmaz acı veriyor
yokluğun
Bülbül öterken kendinden geçmiş gülün, içindeki
yarasın

Nefretim, senden uzak kaldığım zamana
Mahkumun zindanda dediği gibi bir gün bir yılsın
Hatıralarım zincirin halkaları gibi peşi sıra
Ömrüme, yalnız seninle geçirdiğim yıllar yazılsın.

DELİLİK

Yekta KUPİK

Vaftiz edilmeyi unutmuşum.
 Bunun altında hırpalandıkça hırpalandım.
 Kalbimin can çektiğini hissediyorum.
 Efkârımı dağıtacak kimse yok.
 Halbuki tüm efkârları üzülmessin diye aldım ben aldım insanlardan.
 Hunharca şiirin hecelerinde yüzüyorum.
 Beni sarmalayan tek şiir kalmışsa geriye...
 Ölmeliyim, ölmeliyim...
 Yakıldıktan sonra umutsuz küllerimi savurun Dünya' ya.
 Paha biçilmez o küllerden kaçmayın sakın.
 Korkmayın benden.
 Sizde hak ediyorsunuz ey gaddar insanlar.
 Ne zordur bilir misiniz?
 Anlatmak, anlatamamak.
 Kendi evinde yediğin iki zeytini fazla yedin diye idama sürükleyen birileri varsa.
 Ancak susmaya mahkûm olursun.
 Güldüğüme bakmayın ey insanlık.
 İçimde Kilimanjaro sıralanmış.
 Çok geç kalmışım...
 Çiçek bahçelerinde düşüp düşüp, kalkıp koşmaya.
 Yoksa kalkmak boş bir çare mi?
 Sorular beynimi ele geçirmiş, koloni faaliyetleri başlamış.
 Ben ise asimile olmaya can atıyorum.
 Belki de kimliğimi kaybetmek istiyorum,
 Kayıp bir ülkede.
 Edebiyat derslerine çok çalıştım.
 Bilinç akışına, iç çözümlemeye...
 Çalışmamalıydım, sınıfta kalmalıydım.
 Zihnimde kevgir olsun istemiyorum.

Şiir okudukça, kitap okudukça;
 Ben artık ürküyorum; senden, ondan, sizden, sizlerden...
 Belki de kendimden.
 Okumamalıyım, yazmamalıyım.
 Yaptıkça...
 Yaptıkça akli dengelerimi yitiriyorum.
 Cuma namazına, perşembe günü gidiyorum.
 Bu mu isteğiniz benden ey insanlık?
 Hiç kıramadım sizi.
 Bakmayın ağladığıma, kızdığımı...
 Ben sizi yine reddetmeyeceğim.
 Hunharca deli olmaya hazırım.
 Düzenlensin törenler,
 Yazılsın surnameler...
 Ve ben uçuyorum gökyüzüne.
 Sonsuzluğa, ölüme...

İĞDE MAKAMINA

Uğur ATAŞ

Bir âsidir sevdan, sırtı kırbaç tanımaz
Hüküm giymiş yağmurları sever toprağın
Çaylar evrenseldir ikliminde, sevmeler anonim
Dur şu metropolün göbeğine
Tara saçlarını utanma
Seni savunurum ben sirklere, meydanlara karşı
Kornalar dolusu küfür geçer yollarımdan
Çiçekçi kadınlar seni bekledi
Mendil satanlar seni
Ve bekledim seni
Analar öpünce geçecek yine ağrılar
İyileşecek yaralar
Bekledim ki
Nasırların hürmeti iade edilecek
Yüreğimin alın teri sensin

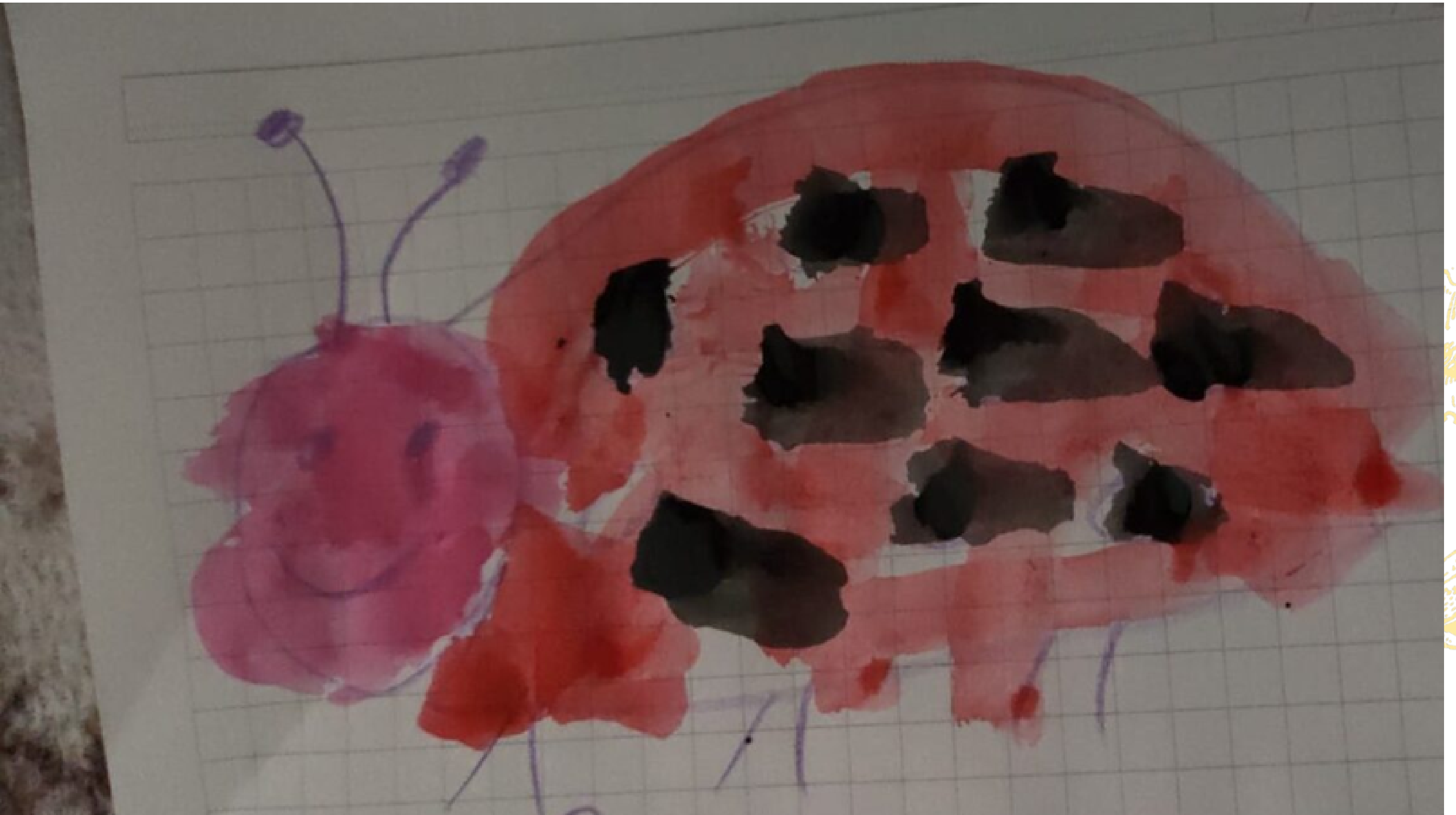
Falcıları duyma
Yitiğimiz yaramızdır bu çağda, bilmezler
Adımızı çalmaya çalışır hırsızlar
Yeni isimler koymaya çalışırlar
Gölgeni bile sakla, beni de sakla
Bir ben kaldım fincanını ters çevirmeyen
Bilet kesenlere gösterme beni
Kılıç çekenlere, iskambil dağıtanlara
Ok atanlara gösterme
Politik ne varsa, hepsinin haksızıyım ben
Ağız dalaşlarının mağlubuyum

Sen yeşerince incek pankartlar
Gör bak susacak şakşaklar
Kokun bir türküyü kuşanıp gelecek
Zor bir rüzgarı bekliyor saçlarım
Gücendirme!

İşbu kıvılcım, şiir altına alınmıştır.

RESSAM**Emine GEDİKLİ**

Seni çizdim bugün,
Odam tarumar oldu.
Rengini bulamadım,
Sonunda tüm renkler karıştı,
Duvarım rengârenk oldu.
Yerler benek benek,
Fırçamdan renk renk damladın tualime,
Her yerim boya oldu.
Seninle boyandım.
Boya kokusu sarhoş etti beni.
Seni kokun gibi.
Seni çizdim hiç durmadan,
Yorgun düştüm,
Fırçam kırıldı, tualim devrildi.
Ne olduğu anlaşılmaz bir görüntü,
Her yer karmakarışık,
Renkler birbirine girdi.
Seni çizdim ya da çizmeye çalıştım,
Rengini bulamadım ama
Yine de çok güzel oldun.

KANATSIZ SEVGİ

Hatice Kübra KÜMET

Kapı aralanıyor
Bir çift göz beliriyor ardında
Etraf kalabalık ama onun gördüğü sadece sevdiğinin gözleri
Bir an kanatlanıyor elinde ki güvercin
Konuyor usulca sevgilinin omuzuna
Ve sessizlik kaplıyor her yeri
Etraf kalabalık ama bir o kadarda görülen sadece iki kişi
Tüm bakışlar üzerlerinde
Allı gelinin kızardı yanakları
Şaşırmış bakıyor etrafa
Sanki almamış güvercinden haberi
Utanmış yere devirmiş o kara gözleri
Tasviri bile bu anı hissettirmeye yetti
Ah güvercin elçiye zeval olunmaz
Biz işittik kulağına söylediği ismi
Meryem...
Çok söyledi değil mi sana bu ismi
Kalbini açtı haykırdı için için
Ben sevdim dedi,
Sende ulaştırdın adrese değil mi?
Sevdi hem de çok
Ah bakmaya sakındı
Gözyaşında yandı
Dünya gözüyle doyamadı
Ama kabir onları kucakladı
Yaralarına merhem, sevdalarına kucak açtı.

BENİM PORTAKALIMI KİM YEDİ ?

Bayram ALKAN

(Soğuk bir kış günü izci ekibi şehrin en yüksek tepelerinden birinde kamp kurmaya karar verirler.)

1.SAHNE:

(Oyuncular: Panda Cemal, Kulaklıklılı Erkan, Şef Fatih, 5.Rekât Süleyman, Resmi Kemal, Uyanık Fatma, Rahatı Kaçan Kübra, Tokalı Büşra.)

Panda Cemal: Arkadaşlar arkadaşlar duralım artık en yakın mahalle bakkalına bile artık çok uzağız.

Kulaklıklılı Erkan: Cemal oğlum en yakın bakkal şu an senin sırt çantan. Ne ararsan var mübarek. (Herkes kahkaha atar. Cemal elindeki salatalıktan kızgınlıkla bir ısırık alır. Ağzında salatalıkla konuşmaya başlar.)

Panda Cemal: Siz gülün gülün bir iki güne aç kalmaya başlayın ben sizi göreceğim. Neyse ki benim erzakım bol aç kalıp sizi yemem en azından üç dört gün. (Pis pis güler; bir anda yüzünü ekşitir, Erkan'a döner)

Lan kulaklıksız hayvan sende aç kalırsan kulaklığını powerbankını kablolarını, antinini kuntinini yersin.

(Şef Fatih elinde harita çevreyi kolaçan eder.)

Şef Fatih: Arkadaşlar yol güzergâhlarına ve yerleşkelere göz attığımızda burası en uygun kamp alanı. Çadırlarımızı burada kuracağız.

Rahatı Kaçan Kübra: (Oflayarak puflayarak arkadaşlarının olduğu yere gelir.)

Ya bittim tükendim. Bu izciliğe huzur bulayım diye girdim ben. Çıktığımızdan beri bi huzur bulamadım ben yaa!

Kulaklıklılı Erkan: Ya kızım sen huzur bulacam diye girdin de olan huzuru da kaçırıyorsun. Ya bi sal bizi. İsyan etmeyi bırak bi. Yolda gelirken ne taşın duruşu kaldı ne çimenin ıslaklığı ne de toprağın çamuru her şeye isyan ettin. Sen huzur bul diye ekosistem halay mi çeksin ne yapsın bu doğa.

5. Rekât Süleyman: Mübarek bacım Kübra isyan senin huzur-i kalbine hiç iyi gelmemekle birlikte seni karanlık bir yola sürükleyecektir. Sen gel şükret huzuru bul. (Ellerini havaya kaldırır şen bir şekilde) havaya, toprağa, taşla şükürler olsun; selamlar olsun!)

(Tam o sırada kuru bir dala ayağı takılır, yere düşer.)

Uyanık Fatma: Aman 5. Rekât kardeşim bak unuttun kuru dala şükürlerini sunmayı sana ne güzel hatırlattı kendini. (Kahkaha atarlar)

Resmi Kemal: Hadi be kesin şamatayı Süleyman getir o dalı da ben onu layıkıyla bu gece ateşimizde yer vereyim sayın kuru dala.

Panda Cemal: Arkadaşlar yolumuz bir yerimiz bir ama erzakımız bir değil benim erzakıma dokunayım demeyin haaaa!

Kulaklıklılı Erkan: Bak kardeş tek yiyen tek ölür ha!

Panda Cemal: Bana bak Çift kulaklı ben kuru laflara tokum, açlıktan ölmeyeyim de tek ölmüşüm bana koymaz.

Tokalı Büşra: Aman aman benim pandamın erzakına karışmayın zaten nesli tükeniyor bi de söylene söylene beynimizi tüketmesin.

Panda Cemal: Ha ha ha Büşra hanım senin kafanda tokadan başka bir şey yok ki sen niye korkuyorsun?

Şef Fatih: Evet arkadaşlar çene çalmanıza da bakılırsa iyice dinlendiniz artık ise koyulalım. (Elinde ki not defterini kurcalar.) Evet, iş bölümünü yapmıştım zaten. Şimdi ben, Erkan, Kemal ve Süleyman çadırları kuracağız. Cemal; sen ve Fatma ateş için kuru dal çırpı vs toplayın. Büşra; sen ve Kübra Ocak yerini ayarlayın çadır alanımızı düzenleyin. (Herkes görevini yapmak üzere harekete geçer. Perde kapanır.)

2.SAHNE:

(Oyuncular: Panda Cemal, Kulaklıklı Erkan, Şef Fatih, 5.Rekât Süleyman, Resmi Kemal, Uyanık Fatma, Rahatı Kaçan Kübra, Tokalı Büşra.)

(Fatih şef ve ekibi çadırları kurar. Fatma ile Cemal odun toplar. Büşra ile Kübra Ocağı kurar ve temizlik yapar.)

(Süleyman oturmuş elinde çekiç dua okur sürekli.)

Şef Fatih: Yav Süleyman kardeşim dua et işimiz rast gitsin tamam da oturarak nasıl olacak bu işler.

Resmi Kemal: Öyle deme bak Süleyman dua ettikçe işler nasıl ilerliyor çünkü biz çalışıyoruz o da oturduğu yerde bizi izliyor.

Kulaklıklı Erkan: Tabi tabi şimdi çekiç imana gelip canlanacak gelip kazıkları çakacak.

(Gülerler. Süleyman dargın bir şekilde kalkar bir kazık alıp çakar.)

5.Rekât Süleyman: Kalbimi kırıyorsunuz mübarekler ben bizim için dua ediyordum.

Resmi Kemal: Kardeşim bana dua etme bana iş yap iş, biz de biliriz dua etmeyi bizim duamız iştir iş.

Şef Fatih: Hadi Erkan hadi çek şu ipi ne yapıyorsun.

Kulaklıklı Erkan: Şef bir dakika kulaklığım düştü onu arıyorum.

Resmi Kemal: Ya öyle desene bizde gelelim aramaya boş verelim çadırı. Kulaklık daha mühim

Kulaklı Erkan: En sevdiğim kulaklığımı o Bluetooth(bulututlu) kulaklığımı onsuz yapamam

Şef Fatih: Hadi ya bak bizde çadırsız yapamayız burada.

5.Rekât Süleyman: Dur Erkan kardeş bende arayayım

Resmi Kemal: Ulan 5. Rekât Süleyman işin gücün kaytarma senin. Ne yapacan dua ederek mi bulacaksın kulaklıksız hayvanın organını?

5.Rekat Süleyman: Mübarek kardeşim resmi Kemal kalbimi kırıyorsun valla.

Resmi Kemal: Dua et geçsin o zaman

Kulaklıklı Erkan: Tamam tamam arkadaşlar üzülmeyin artık buldum kulaklığı. (Elindeki kulaklığa eğilir.)

Ah canım kulaklık sensizlik cehennem bana

Resmi Kemal: Sizle olmak da benim için asıl cehennem.

Şef Fatih: Süleyman Erkan hadi kardeşim hadi kuralım bitirelim şu çadırları. Karanlık olmadan.

Resmi Kemal: Bak şef sen bu işte olmasan ben bu Nuh'un Gemisi ekibine hayatta girmezdim var ya.

5.Resmi Süleyman: Tamam tamam geldik. Tut şunu Erkan kardeşim. Ya Hâk (Çekici Erkan'ın tuttuğu çiviye vurmaya başlar. Çadırlar kurulur.)

(Perde kapanır.)

3. SAHNE:

(Oyuncular: Kulaklıklı Erkan, Şef Fatih, 5.Rekât Süleyman, Resmi Kemal, Rahatı Kaçan Kübra, Tokalı Büşra.) (Çadırlar kurulmuş ocak yakılmıştır. Ekip oturmuş muhabbet eder. Henüz Cemal ve Fatma son turlarından dönmemiştir.)

Şef Fatih: Cemal ile Fatma nerede kaldı?

Rahatı Kaçan Kübra: Ya o sevimsiz panda yorulmuş acıkmıştır. Bizim Fatma'yı yemesin

(Herkes güler)

5.Rekât Süleyman: Yok yok Cemal aç kalmaz cebindeki kuru yemişler beş kişilik bir ailenin bir öğünü kadardı.

Resmi Kemal: Adamın kilosu sadece midesindekiler değil ki arkadaş ceplerindekiler benim küçük kardeşimin kilosu kadar zaten

Tokalı Büşra: Onun çantası nerede?

Şef Fatih: Gitmeden onu sakladı ya o tehditler savurarak saklıyordu.

Kulaklıklılı Erkan: Ben şimdi kulaklığımı bulduğum gibi bulurum o oburun buzdolabı çantasını. Gel benimle
5.Rekât Süleyman.

(Kemal Fatih'e dönerek)

Resmi Kemal: Bak bak yanına iman gücü de alıyor üçkâğıtçı.

Şef Fatih: Aman ha arkadaşlar o çantaya dokunmayın Cemal ile uğraşılmaz. Demiş olayım. Başınıza yıkar burayı.

(Kübra uyuşuk uyuşuk konuşur.)

Rahatı Kaçan Kübra: Evet, yıkar.

Tokalı Büşra: Hiçbir şey olmaz şef ne yapacak bizi mi yiyecek?

(Kübra yine uyuşuk uyuşuk konuşur.)

Rahatı Kaçan Kübra: Evet; yer.

Tokalı Büşra: Kübra kanka kalk hadi sende gel bakalım bu obur neler getirmiş? Hadi kalk (ayağa kalkar Süleyman'ın peşinden gider. Kübra yine ve yine uyuşuk uyuşuk konuşur.)

Rahatı Kaçan Kübra: Üff git bee! Hiç rahatı mi bozamam. Banane ne varsa var.

Tokalı Büşra: Aman ha hareket esen ölürsün. Otur sen anca.

Şef Fatih: Yapmayın arkadaşlar sıkıntı yaratmayın!

Resmi Kemal: Aa şef arkadaşlardan zor şeyler isteme bunların işi gücü sıkıntı çıkarmak. Allah'ım ben nereden düştüm bu çatlakların içine! (Kitabını okumaya devam eder. Karanlık artmaya başlar. Kafasındaki ışığı iyice kitaba çevirmişken bir anda ışığın yükseldiğini fark eder.)

Kulaklıklılı Erkan: Ver bakalım şu ışığı bay sıkıcı. Bir işe yarasın da bulalım şu oburun buzdolabı çantasını.

Resmi Kemal: Ulan ben şimdi senin o kulaklıklarını kırmaz mıyım?

(Kemal Erkan'ın üzerine atılır, Şef Fatih araya girer, Erkan kaçır tam o sırada Kübra'nın üzerine doğru giderler.)

(Kübra yine ve yine ve bir daha uyuşuk uyuşuk konuşur.)

Rahatı Kaçan Kübra: Yaaa kendinize gelin beni ezeceksiniz. Bana bir rahat yok mu şurada. Gidin şu ormanda kavga edin. Beni rahat bırakın beee!

(Şef Kemal'i sakinleştirir. Kolundan tutar ateşin başına götürür.)

Şef Fatih: Gel kardeşim biz şu sebzeleri közleyeyim senle, onlar oynayadursun.

(Öbür tarafta sesler ve gülüşmeler yükselir.)

Tokalı Büşra: Bulduk bulduk!

5. Rekât Süleyman: Ben size demedim mi bi dua ederim hemen bulur diye.

Kulaklıklılı Erkan: Aynen Süleyman senin duaların aydınlattı karanlığı (Der güler kafasını ışıkla birlikte sallır.)

Resmi Kemal: Şuna bak ya! Ver bakalım benim kitap okuma fenerimi.

Kulaklıklılı Erkan: Al kankiciğim çok teşekkür ederim.

Resmi Kemal: Senin benim kulaklığına tükürürüm şimdi sen görürsün kanki mankiyi

(Erkan'ın üzerine atılır Şef Fatih araya girer tekrardan sakinleştirir.)

Şef Fatih: Ee ne yaptınız çantayı?

Tokalı Büşra: Çantayı karıştırmadık şef sıkıntı yok sadece bu kocaman portakalı aldık.

5.Rekât Süleyman: Ey maşallah mübarek ne portakal ama var ya bi de sulu sulu.

Tokalı Büşra: Alın sizde yiyecek şef Kemal sen de ye!

Şef Fatih: Yok canım ben almayayım.

Resmi Kemal: Benden eksik olsun o Panda Cemalin portakalı. Sonra sevimsiz panda ile uğraşamam.

Kulaklıklılı Erkan: Boş ver Tokalı kankiciğim o mahkeme suratlı Kemal'i, yemezse yemesin.

Tokalı Büşra: Kız Kübra gel hadi sen de ya bak bitiyor. Üzülürsün bitince.

(Kübra yine uyuşuk uyuşuk konuşur.)

Rahatı Kaçan Kübra: Ayyyyy Hiç kalkıp gelemem! Hiç yiyemem! Hiç de rahatımı bozamam!

5. Rekât Süleyman: Allah sana rahatlık versin ey mübarek bacım.

(Resmi Kemal Şef Fatih'i dürterek gelenleri işaret eder.)

Resmi Kemal: Aha da geliyor sevimsiz panda. Şimdi koparır yaygarayı. Seyreyle cümbüşü.

Şef Fatih: Arkadaşlar hazırlanın Cemal geliyor.

5.Rekât Süleyman: Allahhhhhh. Çabuk Büşra bacım ver şu kabukları da atayım ateşe delileri yok edelim.

Resmi Kemal: Yok et tabi Süleyman bu dünyada yok et. Öbür dünya da seni öyle kabukları attığın gibi atsınlar da ateşe gör

5. Rekât Süleyman: Tövbe de mübarek tövbe de.

(Cemal ile Fatma ateş başına yaklaşırlar. Fatma'nın kolları çırpı doludur. Cemalin ise bir elinde bir çırpı bir elinde kuru yemişler vardır. Yemiş yiyerek gelir. Ekip hiçbir şey olmamış gibi onları karşılar.)

(Perde kapanır.)

4.SAHNE:

(Oyuncular: Panda Cemal, Kulaklıklılı Erkan, Şef Fatih, 5.Rekât Süleyman, Resmi Kemal, Uyanık Fatma, Rahatı Kaçan Kübra, Tokalı Büşra, Bekçi)

(Cemal çantasını sakladığı yere doğru gider. Fatma Cemal'den yana dert yanar. Resmi Kemal feneriyle kitap okur. 5.Rekât Süleyman elleri açık dua eder. Diğerleri meraklı gözlerle Cemal'e bakar ne yapacağını merak ederler.)

Panda Cemal: Sizi hainler sizi demek gizli gizli portakal getirip yediniz de kabuklarınızı da ateşe attınız ne güzel de kokuyor be.

Canım çekti gideyim de portakalımı getiriyim de tek yiyeyim.

5.Rekât Süleyman: Küçük bir şeydi ve mübarek sana yetmezdi bile o yüzden sana bırakmadık.

Resmi Kemal: Aynen Süleyman Efendi birazdan da ayvayı yiyeceksiniz. (Kahkaha atar.)

(Cemal Söylene söylene gider.)

Panda Cemal: Tek yiyen tek ölmüş yok yaaa. Siz bensiz yediniz bensiz ölürsünüz umarım.

Uyanık Fatma: Ya bünyesine bakınca da dersin ki ne adam. Ama gel gör ki benim yarım kadar çırpı taşımadı.

Sürekli elinde yemiş tıkmı durdu. Şef odun taşımak için harika birini seçmişsin.

Şef Fatih: Ne bileyim be Uyanık Fatma dedim iri cüssesini kullanır. İşe yarar.

Tokalı Büşra: Bu pandacığın cüssesini daha da irileştirmekten başka yaptığı bir şey yok ki.

Panda Cemal: Herkesin derdi de benim iri cüssem olmuş. Sizin de ağzınız var yiyecek siz de, sanki tutan mı var Allah Allah.

5.Rekât Süleyman: Allah'ım sen bu oburun gözünü kapat ki portakalı aldığımızı anlamasın.

Resmi Kemal: Amin Süleyman amin. Yap yap sonra Allah'a sığın. Allah seni ne etmesin bee.

Kulaklıklılı Erkan: (Çalan şarkıya kaptırır kendini.) Erik dalı gevrektilir. Erik dalı gevrektilir. Amanın basmaya gelmez.

Resmi Kemal: Erik dalını kafanda kıracağım göreceksin gevrek mi değil mi kulaklıksı hayvan.

(Cemal kucağında çantasıyla gelir ortaya oturur. Sağına bakar soluna bakar her yerine bakar portakalı bulamaz)

Resmi Kemal: (Başını kitaptan kaldırır Şef Fatih'e bakar gülere.) Aha şimdi bu panda yavrusu bunları parçalayacak.

(Rahatı Kaçan Kübra yarı uyur vaziyette diğerleri ise tedirgin bir şekilde Panda Cemali izlerler.)

Panda Cemal: (Kızgın bir şekilde ayağa kalkar, ekibe dönüp bağırır.) Alçaklarrr, hainlerrr!

5. Rekât Süleyman : (uysal ve mülayim bir şekilde konuşur) Ne oldu mübarek kardeşim, hayırdır inşallah?

Resmi Kemal: (Gülerek) Ne mi oldu? 5. Rekât Süleyman senin dualar kabul olmadı. Şimdi ayvayı yedin işte. Et bakalım son duanı.

Şef Fatih: (Panda Cemal'in yanına giderek sorar.) Ne oldu ya Panda Cemal ne bağırırsın böyle?

Panda Cemal: (sinirden kıpkırmızı olmuştur) Şef bana söyle kimler yedi portakalı mı?

Sen de yedin mi?

Şef Fatih: Yok valla kardeş ben ağzıma sürmedim.

Panda Cemal: Peki ya sen? Resmi Kemal sen yedin mi?

Resmi Kemal: Oğlum ben açlıktan öleceğimi bilsem yine de senin yiyeceğine elimi sürmem. Senle uğraşmam.

Panda Cemal: Doğru siz yemezsiniz. Peki. Rahatı Kaçan Kübra sen mi yedin portakalımı?

(Rahatı Kaçan Kübra hafifçe gözünü açar yine uyuşuk hatta daha da fazla uyuşuk konuşur.)

Rahatı Kaçan Kübra: Portakal mı? Ne portakalı yaaa? Ben yemedim portakal falan. Bir portakal için rahatımı bozamam. Sen de bozma. Beni rahatsız etme bağırıp. Üfff beee!

Panda Cemal: Uyanık Fatma benimleydi zaten. O yemiş olamaz.

Uyanık Fatma: Aferin be sana çok zekice düşündün. Te Allah'ım ya Rabbim!

5.Rekât Süleyman: Aman Cemal kardeş bir portakal için kalp kırmaya değer mi be?

Panda Cemal: (Elindeki çırpıyı sallar.) Kalp kırmayacam zaten kafasını kıracam. Hem sen niye savunmaya geçtin ki Süleyman Efendi hayırdır?

Resmi Kemal: Acaba neden? (Güler.) Portakalın bir kısmı karnında olduğu içindir herhalde.

5.Rekât Süleyman: (Panik olur.) Ben tek yemedim. Erkan ile Büşra da yedi. Fikir de onlardan çıktı. Erkan gitti aradı buldu. Büşra da soydu. (Mülayim bir tavırla) Ben de azıcık tadına baktım.

Panda Cemal: Azıcık haaa! (Elinde çırpıyla Süleyman'a bir tane savurur.) Al o zaman azıcık da bunun tadına bak.

5. Rekât Süleyman: Allah'ım yandım anam!

Resmi Kemal: Sen deha çok yanarsın 5. Rekât Süleyman çok yanarsın.

(Panda Cemal elinde çırpıyla Büşra ve Erkan'ı kovalamaya başlar. Erkan'ın kulaklığı düşer Büşra'nın da tokası. İkisini de Panda Cemal alır ayaklarının altına tepinir.)

Panda Cemal: Demek portakalımı yersiniz haa! Nasılmış bakalım insanın sevdiği şeyleri kaybetmesi haaa? Alçaklar.

Kulaklıklılı Erkan: Ya Cemal ne yapıyorsun kardeşim. Niye kırıyorsun kulaklığımı yaaa!

Portakal alırdım sana bunu yapmasaydın nolurdu beee!

Tokalı Büşra: Ya sevimsiz panda sen ne obur bir adamsın be bir portakal için böyle şeyler yapılır mı? Sen nasıl arkadaşsın? Biz senin dostunuz dostun.

Rahatı Kaçan Kübra: Ya arkadaşlar bu ne gürültü yaaaa. Bi rahat yüzü göremeyecek miyim ben yaaaa?

Şef Fatih: Bu olayı çok uzattınız bitirin artık. Cemal sen de bırak o çırpıyı gel buraya sizde gelin. Oturun bi bakalım. Yeter!

5.Rekât Süleyman: Ama şef böyle olmaz ki Cemal bana yiyecekmiş gibi bakıyor.

Resmi Kemal: Keşke bu panda Cemal böyle bir iyilik yapsa da kurtulsak senden.

(Tam o sırada elinde el feneri ile bir adam yaklaşır. Herkes o tarafa doğru dikkatle bakar Şef Fatih ve Resmi Kemal ellerine sopa alıp öne geçerler.)

Bekçi: Hey kimsiniz siz? Ne işiniz var burada?

Şef Fatih: İzcileriz biz burada kamp yapıyoruz.

Resmi Kemal: Evet resmi bir izcilik kulübüüz biz. Asıl sen kimsin? Sana ne bizden. Ne diye hesap soruyorsun bizden.

Bekçi: Demek izcilersiniz ha. Ben bu bölgenin bekçisiyim. Buralar benden sorulur da ondan size hesap soruyorum. Burasının ne olduğunu biliyor musunuz?

Rahatı Kaçan Kübra: (Uyuşuk uyuşuk konuşur yine.) Yoo bilmiyoruz. Ne bilelim biz. Burada rahat oluruz dedik de nerdeee o rahatlık?

Şef Fatih: Bilmiyoruz. Boş bir tepe değil mi?

Panda Cemal: Evet bomboş bakkalsız bir arazi.

Bekçi: Gençler burası define bölgesi olarak geçer. Burası yasaklı bölge burada konaklayamazsınız. Birazdan jandarma da gelir. Onun için bir an önce buradan ayrılın. Daha uygun bir yere gidin.

Şef Fatih: Tamam bekçi abi öyle yaparız. Sen de kusura bakma bilemedik. Arkadaşlar toparlanın yer değiştireceğiz.

Ekip hep birlikte: Tamam şef!

5. Rekât Süleyman: Peki nereye gideceğiz şef?

Resmi Kemal: Şef benden bu kadar. Bana bu kadar izcilik yetti. Sizi bilmem ama buradan sonra benim gideceğim tek yer evim.

Rahatı Kaçan Kübra: Aynen kanka benden de bu kadar ben de evime gidip rahat rahat uyuyacağım.

Kulaklıklılı Erkan: Şef bu sevimsiz Panda Cemal kulaklığımı kırmasaydı ben belki kalabilirdim. Ama artık mümkün değil kulaksız kalamam.

Panda Cemal: Ohhh canıma değsin iyi ki de kırdım. Şef benden de bu kadar zaten kuruyemiş bitti portakalı da bu hainler yedi. Ben de kalamam.

Uyanık Fatma: Arkadaşlar mümkünse bir ay falan görüşmeyelim, hepinizden nefret ettim ya bu gece. Yürüyün gidin değişikler sizi. Ben de evime gidiyorum.

Tokalı Büşra: Şef ben senle Süleyman'a katılıyorum çünkü komsuyuz. Hadi beraber gidelim.

Şef Fatih: Tamam arkadaşlar dediğiniz gibi olsun. Çoğunluk eve gidelim dedi biz de öyle yapalım.

Ama şunu da unutmayalım. Bu bize ders olsun biz önce ekip olmayı başaralım da sonra izci olmaya bakarız

YABANCI

Muhammet Emin SAĞIR

Sessiz bir sokakta yavaşça yürüyordu
Kendine içten yersiz sualler soruyordu
Rüzgarlı ıslak hava, mevsim sonbahardı
Kafasında savrulmuş düşünceler vardı
Bazen üşür gibi, bazen güneş yakıyordu
Yürürken tuhaf tuhaf etrafa bakıyordu
Unutmuş gibiydi sanki nereye gittiğini
Farkeder gibi bir an ömrünün bittiğini
Dar sokaklar yollar akar caddeye doğru
O durur her şey gider bir raddeye doğru
Düşünceler aktıkça raydan çıkar zihninde
Gerçekten kopar yaşar gider vehminde
Dün gibi gelir de aklına en eski hatırası
Anlamaz bugün olan bitenin nedir manası
Sokaklar sessiz sokaklar ıssız kimsesiz
Sokakta hadiseler maksatsız mesnetsiz
Yolda bazen çukurlar, eskimiş kaldırımlar
Evler pencereler arkası meçhul duvarlar
Bulutlar arasında görünür soluk gökyüzü
Ve bir dükkan camında gördü o tuhaf yüzü
İrkildi çünkü yüz onun camdaki silüetidir
Yüz, o gözler o kaşlar bu onun suretidir
Şüpheye düşüp kaldı tanımadı kendini
Ne bilsede kendinde bilmez idi fendini
Onca yıllık kendisi yabancı görünmüştü
Unutup da kendini özünden mi dönmüştü
O yüzde yansıyan his bitmez bir öfke miydi
Çehredeki duygu ne anlam ne mana neydi
Hiç görmedi kendini böyle bir hal içinde
Nedir onda bilinmez, ne var onun içinde
Yalnız bir an bakıp döndü yoluna doğru
Ne garip his, içinde bir başkası var, doğru
Ne hayaldir bu, ne sanıdır, ne hezeyandır
Gerçeği gördü adam, işte gerçek o andır...

tahtafikiredebiyat.net

Bir tahtası eksik olanların yeri...